

Évvégi istentisztelet 2023. december 31-én

Csendes lélekkel megnyugvás Istenben

Énekek: 280,1-3 90,7 270,1-5 294,2 281,4-5

L.: Zsolt 62

Megnyugvás Istenben

1 A karmesternek, Jedútúnnak: Dávid zsoltára. **2 Csak Istennél csendesül el lelkem**, tőle kapok segítséget. **3 Csak ő** az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom sokáig. **4** Meddig támadtok egyetlen emberre, miért akarjátok mindnyájan megölni? Olyan, mint a düledező fal és a bedőlt kerítés! **5** Csak azon tanácskoznak, hogyan taszítsák le a magasból. Hazugságban telik kedvük, szájukkal áldanak, szívükbenátkoznak. (Szela.) **6 Csak Istennél csendesül el lelkem**, tőle kapok reménységet. **7 Csak ő** az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. **8** Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. **9** Bízatok benne mindenkor, ti, népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.) **10 Csak pára az emberek élete**, hazug látszat a halandóké. Ha mérlegre kerülnek, a páránál is könnyebb mindegyik. **11** Ne bízatok zsarolt javakban, rablott holmival ne kérkedjétek! Ha gyarapszik is vagyontok, ne bizakodjatok el! **12** Szóltott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; **13** nálad van, Uram, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.

„Csak Istennél csendesül el lelkem...” Zs 62,2

Kedves Testvéreim!

A bibliaolvasó emberek többsége feltehetően közel érzi a szívéhez a zsoltárokat, hiszen ezek sokszor nagyon is személyes hangvételi imádságok. Olyan lelkiállapotokat tükröznek, amilyenekben nekünk is gyakran részünk van. Jó bennük találkozni azzal a ténnyel, hogy valakinek sikerült találóan megfogalmaznia azt, ami érzésként bennünk van, csak nem találjuk rá a megfelelő szavakat. Azt hiszem, egyetértetek velem abban, hogy a hallott 62. zsoltár is ilyen.

Különös tekintettel is a mai napra, hiszen az esztendő utolsó napja – ha vasárnap, ha nem – mindig egyfajta szomorúsággal is betölti az embert. Amikor visszatekintünk az eltelt esztendőre, sokszor olyan, mintha temetésen lennénk, mintha búcsúznánk valakitől, aki elment. Hiszen egyrészt ránk telepszik az idő múlásának a ténye, másrészt tényleg voltak ilyen búcsúzások is az életünkben. S minél idősebbek vagyunk, annál többször vannak, lesznek...

Azonban hiba és hálátlanság lenne Istennel szemben, ha csak ennyit látnánk, amikor visszatekintünk, értékelünk, számadást tartunk. Mert ott volt az életünkben az a sok kegyelem, türelem, oltalom és erő, amivel Ő felruházott. Lehetett kapcsolatunk Vele, hangzott az ige, szólt hozzánk az Úr, hirdette azt az élő üzenetet, amely az Ő mentő szeretetéről szól. Amíg a megtérés, üdvösség evangéliuma hangzik, amíg tart az idő és kínálja a kegyelmet, addig nagyon nagy okunk van a hála. Azért vagyunk ma együtt, hogy mindezt meglássuk, és reményteli, hálás szívvel forduljunk Urunkhoz. Benne csendesedjen el lelkünk és megbékélt szívvel mehessünk tovább.

Ha megfigyeltük, pontosan ezt teszi a zsoltáros is. Örömben, bánatban egyaránt az Úrhoz menekül. Neki vallja meg nyomorúságát, szorultságát és Őt vallja szabadítójának is. Az **első**, amit meg kell látnunk, hogy mindazzal, ami viharként dúl a lelkében, először is az elcsendesedést keresi. Nem kezdi az Urat ostromolni kérdésekkel, vádakkal vagy követelőzésekkel. Hanem mindazzal, ami benne „dolgozik”, úgy áll oda Eléje, hogy lecsendesedjen. *Csak Istennél csendesül el lelkem... csak Ő... Mondja ezt kétszer is. Egy lényeges különbséggel. Míg először így: Csak ő az én kősziklám, szabadítóm, nem ingadozom sokáig, addig másodszor már „csak” így mondja: Csak ő az én kősziklám, szabadítóm, nem ingadozom.*

Eleinte még ingadozott, hánykolódott a lelki viharban. De ez nem tartott sokáig. Most újra szilárdan áll és bízik az Úrban. Mert elcsendesedett, Benne csendesedett el a lelke. Már nem marja őt tovább a bizonytalanság, félelem, nincs kitéve ilyen-olyan szelek hatásának. Lecsendesedett a lelke, nem ingadozik.

Kedves Testvéreim, mennyire ismerős nekünk ez a belső harc, vívódás? Visszatekintve az elmúlt év harcaira, próbáira, veszteségeire, mennyi vihar tépázta hitünket, döntötte porba reménységünket? Voltunk olyan helyzetekben, hogy tudtuk, csak Ő segíthet, senki más? Fordultunk-e Hozzá bizalommal, menekültünk-e Hozzá? Neki, Előtte öntöttük-e ki a szívünket? Tudtuk és vallottuk-e, hogy csak Ő – és ez nem „csak, csupán”, hanem éppen elég a megoldáshoz? Ha eddig nem is láttuk volna így, most megtehetjük. Az Úr arra hív, hogy Előtte csendesedjünk el, Neki öntsük ki szívünket, Őt valljuk meg életünk egyedüli segítségének, erőforrásának.

Lehet, hogy az életünk mások szemében – ahogy hallottuk – csak „*olyan, mint düledező fal és a bedőlt kerítés*”. Vagy talán magunk is úgy érezzük, hogy a mi érzéseinket fogalmazta meg a zsoltáros, amikor ezt mondja (31,13) „*Elfelejtettek, mintha meghaltam volna, olyan lettem, mint egy kallódó tárgy*”. Csakhogy ez nem igaz! Ő nem felejtett el, és attól sem kell félni, hogy elhagy. Neki nincs ilyen szokása, csak nekünk. Azt a biztatást hallhatjuk, a zsoltáros példáját követve, amit mond, miután megerősödött az Úr előtti elcsendesedés során: „*Bízzatok benne mindenkor, ti, népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!*” Íme, most már ő biztat másokat.

A **másik** fontos tény, amit ebben a zsoltárban láthatunk, hogy mindeközben a zsoltáros megmarad a realitás talaján. Annyira, hogy a mulandóság tényét nem veszíti el szeme elől. Sőt, annyival inkább keresi az Úrnál a biztonságot, hogy

kimondja: *Csak pára az ember élete...* De ez nem csüggedésbe taszítja, hanem odahajtja az élő Istenhez, aki viszont örökkévaló, éppen ezért lehet Benne bízni. Vajon mennyire vesszük komolyan, hogy életünk idejével nem mi rendelkezünk?

„Bízzatok benne mindenkor, ti, népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!” Ezt is egy életen át kell tanulni. Merthogy mondani lehet, tudjuk is, de ezt a gyakorlati élethelyzetekben megélni már nem olyan magától értetődő és természetes. Sokszor vannak az embernek más reménységei is. Ezekről óv a zsolttáros, amikor az anyagiakban való bizakodás hiábavalóságára mutat rá. *„Ne bízzatok zsarolt javakban, rablott holmival ne kérkedjétek! Ha gyarapszik is vagyonotok, ne bizakodjatok el!”*

Ez a **harmadik** üzenete igénknek. Különösen, ha abba az összefüggésbe helyezzük, hogy *„minden rossznak gyökere a pénz szerelme”* (1Tim 6,10). Hányszor az anyagiakhoz való kötődés a bajok okozója, kapcsolatok megrontója, vagy éppen az, amit az ember Isten elé helyez, vagy amire Őt felcseréli. Sokszor ez egészen ártatlanul kezdődik: *„meg kell becsülni, amink van...”* Van olyan hozzáállás is, hogy az anyagi gyarapodás egyenes bizonyítéka Isten áldásának... Pedig... észrevétlenül csapdává lehet...

Nagyon fontos, hogy kezünk munkájának minden eredményét, minden anyagit, amink van, Istentől kapott javainknak tekintsük, amit bizományba adott nekünk, és éljünk azzal hálaadással. Ha meg éppen nem adott vagy elvett valamit, akkor abban a helyzetben tanuljunk elbizakodás nélkül föltekinteni Rá. A most végződő évben mi mindennel látott el minket, érdemtelenül, szükségünket felül is! Hálás szívvel megbecsültük-e? Vajon jól gazdálkodtunk vele, jutott-e belőle másoknak, jutott-e belőle Isten országa építésére? Adtunk-e Neki tizedet, s mit kezdtünk a többi kilenc résszel?

Gondoltunk-e Jézus szavaira: *„Vigyázzatok, és őrizkedjétek minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg”*? (Lk 12,15) Bizony nem tartja meg. És itt szeretnék rátérni a **negyedik** üzenetre. Minden eredmény, siker vagy kudarc, csak ideig való, minden földi dolog, amiben bizakodnánk, csak bizonytalan támasz. Egyedüli megtartó minden élethelyzetben az Úr Jézus Krisztus: *aki gazdag létére szegénnyé lett értünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk. Aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.*

Vajon az Ő gazdagságából mennyit fogadtunk el? Gazdagodtunk-e lelkiekben? Erősödtünk-e a hitben? Evezünk-e mélyebbre, hogy többet merítsünk, megértsünk az igéből? Hogy ne ismeretnél, hittételeknél maradjunk csupán, amit ugyan jó ismerni, de nem elég. Az Úr Jézus azt szeretné, hogy Őt kövessük, legyünk személyes kapcsolatban Vele. Jutottunk-e előbbre a Vele való járásban?

Hiszen az igazi elcsendesülés az Úrnál akkor történik meg, amikor megbékéltet az Atyával, amikor leveszi rólam bűneim terhét, amikor befogadom Őt, az evangéliumot, és tudom, hogy Ő megmentett a kárhozattól. A bűneim többé nem

vádolnak, mert Ő odaállt értem az ítéletemet magára vállalni, ahogyan egy ének szépen megfogalmazza:

Van még számomra is bocsánat!
Van Jézusom, Ő az enyém!
Nem mardos a bűn, sem a bánat,
Mint a fecske, ujjongok én.
Halálba' hevertem, de Ő fölemelt,
Az életem ára a szíve vére lett.
A bűnöm, ó, Jézus, a bűnöm, ó, Jézus,
Nem vádol többé engemet.

Kedves Testvéreim, jó lenne, így lezárni ezt az évet: *csak Istennél csendesül el lelkem*, de Nála lecsendesül. Elül a vihar, megszűnik a vád, a panasz, felszárad a könny, begyógyulnak a sebek, borúra derű, keserűségre reménység jöhet. Ha az Ő irgalma elfedez mindent bűnt és nyomorúságot. Ez nem Rajta múlik, hiszen Ő várja, hogy megtehesse, hanem egyedül rajtunk, hogy akarjuk-e, engedjük-e ezt Neki? Tegyük hittel, bizalommal, reménységgel kezébe életünket, az elmúlt évet is.

Ez év utolsó napján, s majd estéjén is így keressük az elcsendesedést az Úrnál, hogy elmondhassuk a zsoltárossal: Csak Istennél csendesül el lelkem... *Ámen*